הא חישב באימורין נתפגלו אימורין עצמן: א)ת"ש אפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה מאי לאו לינת בשר וש"מ מגו דפסלה בלינהא] פסלה בה מחשבה לא לינת אימורים הא מדקתני סיפא כולן במועלין בהן על בית הדשן עד שיותך הבשר מכלל דרישא לינת בשר מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא רישא אימורים וסיפא בשר מותיב (רבא) [רבה] ג) ואלו שאין מפגלין ואין מתפגלין צמר שבראשי כבשים ושער שבזקן תיישים והעור והרוטב והקיפה והאלל והמוראה והעצמות והגידין והקרנים והטלפים והשליל והשיליא וחלב המוקדשין וביצי תורין [כולן] לא מפגלין ולא מתפגלין ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא והמעלה מהן בחוץ פטור מאי לאו לא מפגלין הזבח ולא מתפגלין מחמת זבח לא לא מפגלין את הזבח ולא מתפגלין מחמת עצמן א"ה הא דקתני סיפא כולן לא מפגלין ולא מתפגלין הא תו למה לי וליטעמיך אין חייבין עליו ב] משום פיגול הא תו למה לי אלא איידי דבעי למיתנא נותר וטמא תנא פיגול הכא נמי איידי דבעי למיתני המעלה מהן בחוץ ג] תנא נמי וכולן לא מפגלין ולא מתפגלין רבא ד] אמר אף אנן נמי תנינא השוחט את המוקדשים לאכול שליל או שיליא בחוץ לא פיגל והמולק את התורים לאכול ביציהם בחוץ לא פיגל והדר תני חלב המוקדשין וביצי תורים אין חייב עליהן משום פיגול נותר וטמא הא שליל ושיליא חייבים אלא לאו ש"מ כאן מחמת הזבח כאן מחמת עצמן ש"מ: ג)תנן התם ובעלי מומין ר"ע מכשיר בבעלי מומים א"ר חייא בר אבא ד)א"ר יוחנן לא הכשיר ר"ע אלא בדוקין שבעין הואיל וכשירים בעופות והוא שקדם הקדישה ה] את מומה (א"ר חייא בר אבא) ומודה רבי עקיבא בעולת ו] נקבה דכמאן דקדם מומה להקדישה דמי מתיב רבי זירא המעלה מהן בחוץ פטור הא מאימן חייב והיכי משכחת לה בעולת נקבה אי אמרת בשלמא קסבר רבי עקיבא עולת נקבה אם עלתה לא תרד הא מני ר"ע היא אלא אי אמרת אם עלתה תרד הא מני אימא המעלה מהן בחוץ פטור הא מאימורי אימן חייב והא מהן קתני ואימן דומיא דידהו אלא אימא המעלה מאימוריהן בחוץ פטור הא מאימורי אימן חייב:

מתני' שחטו על מנת להניח את דמו או אימוריו למחר או להוציאן ז] לחוץ ה)רבי יהודה פוסל ג)וחכמים מכשירין ע"מ ליתנן על גבי הכבש שלא כנגד היסוד ח] וליתן את הניתנים למעלן למטה ואת הניתנים

רש"י

אימורין עצמן. יותרת הכבד והכליות אבל לא בשר שאין מתפגל בדבר שהוא גופו [של] זבח אלא דבר המפגל ט] דכיון דלא חשיב אכילה לענין פיגול לא חשיב נמי אכילה לענין איפגולי: **הוכשרו.** נתקנו י] לקבוע פסולין הללו: **בטבול יום ובמחוסר כיפורים.** אם נגעו בהן: יא] **מדפסלה לינה.** פסלה נמי מחשבת לינה: **מאי לאו לינת בשר.** קתני שאם לן נפסל וה"ה למחשבת לינה שפוסלת בבשר והכי נמי דהיכא דחישב אבשר עצמו לא תדוק מינה דהא מחשבה בדבר שדרכו לאכול בעי יב] ובריייתא לעיל נמי תניא בהדיא ושוין שאם חישב לאכול פרים לא עשה כלום אפילו לפסול מיהו הא דייקינן מינה דמחשבת לינת אימורים מפגלת הבשר כרבי אלעזר: **לא לינת אימורים.** דקתני יג] דפסלה האימורים נפסלים בלינה קתני ודכוותה פשוט יד] מינה דמחשבת לינת אימורים מפגלת באימורין: **עד שיותך את הבשר.** גרסינן במס' מעילה [דף ט.] ול"ג משיותך דא"כ הוה ליה דבר שנעשית מצותו ואין מועלין בו ו) אבל עד שיותך דאכתי אית בהו טו] צורך עבודת גבוה קרי בהו טו] מקדשי ה': **ולא מתפגלין.** לקמיה מפרש ליה: **צמר שבראשי כבשים ושער שבזקן תיישים.** איצטריך לאשמועינן דלא מהניא מחשבה בהו משום דעור הראש קרב עם הראש שאינו בכלל הפשט כדתניא בהשוחט (חולין דף כז.) מנין לרבות הראש שכבר הותז ומהניא ביה מחשבת הקטרה בהנך מיהא לא מהניא מחשבה אם חישב להקטיר למחר דלאו דרכו להקטיר הוא דגבי אם עלו ירדו קא תני להו בפ' המזבח (לקמן דף פה:): **והמוראה.** של עוף: **והאלל.** של בהמה. והעובר ל"ג דהיינו שליל: **וחלב המוקדשין.** חלב שבדדי נקבה: הכי גרסי' לברייתא הכא ובתוספתא כך שנוייה כולן לא מפגלין ולא מתפגלין ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא והמעלה מהן בחוץ פטור ה"ג לגירסא דגמ' מאי לאו לא מפגלין את הזבח ולא מתפגלין מחמת הזבח לא לא מפגלין את הזבח ולא מתפגלים מחמת עצמן אי הכי הא דקתני סיפא כולן לא מפגלים ולא מתפגלין הא תו למה לי וליטעמיך אין חייבין עליהן משום פיגול תו טז] למה לי אלא איידי דבעי למיתני נותר וטמא תנא פגול ה"נ איידי דבעי למיתני המעלה מהן כו'. אין חייבין עליהן משום פיגול אם חישב בזבח פיגול ואכל מאלו. והמעלה מהן בחוץ פטור דאין ראויין לפתח אהל מועד יז]. [וה"פ] מאי לאו אין מפגלין את הזבח אם זרק ע"מ לאכול או להקטיר מאלו חוץ לזמנו הזבח כשר: **ולא מתפגלין מחמת הזבח.** אם חישב לאכול מבשר הזבח או להקטיר יח] (מחמת) אימורין חוץ לזמנו ולא יט] נתפגלו אלו ליענש באכילתו כ] כרת. ותיובתא דר"א דהכא שליל ומוראה תנן: **מחמת עצמן.** אם זרק ע"מ לאכול לאלו כא] חוץ לזמנו אין מתפגלין שאין מחשבתו מחשבה: **הא תו למה לי.** לאו לאיתויי דאף מחמת זבח אין מתפגלין: **וליטעמיך אין חייבין עליהם משום פיגול.** פעם שלישית למה לי למיתני הא כב] מאי תיתי לאשמועינן לדידך אלא על כרחך משנה (א) לאו דוקא אלא אגררא דטמאה ונותר נסבה, לרבי אלעזר נמי משנה שניה לא תיקשי דאגררא דהמעלה מהן בחוץ נסבה: **אף אנן נמי תנינא.** כרבי אלעזר דשליל ושיליא מתפגלין ולא מפגלין: **לא פיגל.** משמע לא את עצמן ולא את הזבח: **הא שליל ושיליא חייבין.** עליהן משום פיגול אלמא מתורת מפגל אפקעינהו מתורת מתפגל לא אפקעינהו כג]: **מחמת זבח.** מתפגלין מחמת מחשבת עצמן לא מתפגלין: **תנן התם.** גבי אם עלו לא ירדו בפרק המזבח: **מכשיר.** אם עלו שלא ירדו: **וכשרין בעופות.** לכתחילה ז) שאין פוסל בהן אלא חסרון אבר כגון יבש גפה נסמית עינה (וילאת) כד] או נקטעה רגלה משום ח) הקריבהו נא לפחתך כדמפרש כה] בבכורות כו]: **דוקין.** טייל"א בלע"ז לשון או דק (ויקרא כא) כמו הנוטה כדוק (ישעיה מ) [אבל] דוקין שבעין לא פסלי בהו ואע"ג דמום גמור הוא לא נאמרו מומין אלא בבהמה דכתיב תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים (ויקרא כב) מיניה כז] דרשי' (מנחות דף כה.) תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות הואיל כח] וכשרין בעופות לכתחלה בבהמה אם עלו לא ירדו: **והוא שקדם הקדשן את מומן.** אבל קדם מומן את הקדשן לא חלה עליהן קדושת מזבח מעולם אלא קדושת דמים ואין המזבח מקדש פסולין אלא שנראו לו כדמפרש בפ' המזבח ט): **ומודה ר"ע בעולת בהמה נקבה.** שתרד ואע"פ שכשרה בעופות לכתחילה מ"ט דכמאן דקדם מומה להקדישה הוא שאין לך מום בעולה גדול מזה דכל עולה זכר הוא: **המעלה מהן בחוץ.** בברייתא דלעיל תנן כט] לה וקתני בה שליל ומעלה מהן משמע מבשרו ל] פטור דלאו גופיה דזיבחא הוא ולא חזי להקרבה כדתניא בבהמה המקשה (חולין דף עה.) מה יותרת כבד וכליות האמורים בהאם מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל הא מבשר אימן חייב: **והיכי משכחת לה בעולת נקבה.** דאילו בשלמים המעלה מבשר בחוץ פטור דלא מתקבל בפנים הוא כדתנן בפרק בתרא (לקמן דף קיב:) המעלה מבשר חטאת כו': **הא מני ר"ע היא.** דכיון דבפנים אם עלתה לא תרד מיחייב עלה בחוץ: הכי גרסינן **אימא המעלה מהן בחוץ פטור הא מאימורי אימן חייב והא מהן קתני ואימן דומיא דידהו: אימא המעלה מאימוריהן בחוץ פטור הא מאימורי אימן חייב.** לא תימא הא מאימן חייב אלא אימא הא אימורי לא] אימן חייב ובשלמים או בחטאת עסקינן שאין נקבות: **והא מהן קתני.** דמשמע מבשרן: **ואימן דומיא דידהו.** לב] ודייקינן מינה הא מאימן חייב ע"כ דומיא דידה לג] דייקינן מן הבשר ע"כ לד] בעולה קאי: **מתני' רבי יהודה פוסל.** אף על פי שאין כאן לא אכילה ולא הקטרה. ובגמרא [דף לו.] מפרש טעמא: **שלא כנגד היסוד.** או על המזבח שלא כנגד היסוד:

גמ'

תוספות

וש"מ מיגו דפסלה בה לינה פסלה בה מחשבה. תימה דלישני כדמשני לקמן פרק טבול יום (דף קד:) דלמא מחשבה לא פסלה לינה פסלה וי"ל משום דלא בעי למפטר הא דבעי ר' ירמיה פ' טבול יום לינה מהו שתועיל בפרים הנשרפים ועוד י"ל דקסבר הש"ס דאי לינה מועלת מועיל לה] פיגול לענין דאם פיגל באימורים פיגל הבשר לכל הפחות: י) **לאכול שליל או שיליא בחוץ לא פיגל.** הוא הדין למחר: **הא שליל ושליא חייבין אלא ש"מ כאן מחמת זבח כו'.** וא"ת אכתי נותר וטמא קשיא דמשמע הכא (דוקא) לו][דיוקא] דאשליל ושיליא חייבין משום נותר וטמא ובריייתא דלעיל קתני ואין חייבין עליהם משום פיגול ונותר וטמא וי"ל דלעולם לז] אין חייבין אשליל ושיליא משום נותר וטמא והאי (דשירייה) [דשייריניהו] משום פיגול: **אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרים בעופות.** ס) לאו דוקא דוקין שבעין דה"ה שאר מומין שאינן מחוסרי אבר כדאמר בפרק קמא דקדושין (דף כד:) דוקא יבש גפה לח] ונסמית עינה ע) אי נמי שאר מומין פסלי מדרבנן ומה שפי' בקונטרס דמחוסר אבר פסול בעוף משום הקריבהו נא לפחתך בחנם פירש דבהדיא דריש לה בקדושין (ג"ז שם) מדכתיב מן העוף ולא כל העוף:

עין משפט נר מצוה

לז א ב מיי' פ"ב מהל' מעילה הלכה ד:
לח ג מיי' פי"ג מהל' פסה"מ הלכה ח:

מוסף רש"י

לינת אימורין. דבמידי דהקטרה ודאי פסלה לינה (לקמן קד:): **מועלין בהן על בית הדשן.** פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים הן קדשי קדשים, והואיל דמן קובען לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה, וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן במקום שריפתן: **עד שיותך הבשר.** עד שיתעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מצותן (מעילה ט.). דכל זמן שלא נעשית מצותן מועלין בהן (לקמן שם) **אלא בדוקין שבעין.** דהוי מום עובר ואינו ניכר (מנחות עט. וע"ש ברש"ש): **דוקין.** טול"א כגון (ישעיה מ) הנוטה כדוק שמים, ולהכי לא ירדו דאין מומן ניכר כל כך, ל"א דוקין שיש לו מום בעפעפים, ולהכי קרי לעפעפים דוק, [דעפעפים] על העין כרקיע, דהכי אמרינן בספרי אגדות העין דומה לעולם קטן, העפעפים [העליון] כנגד הרקיע והתחתון כנגד הארץ והלבן שמקיף את העין כנגד ים אוקיינוס שסובב את העולם והשחור שבו שהוא עגול דומה לגלגל חמה (בכורות טז.): **הואיל וכשרים בעופות.** דכתיב (ויקרא כב) תמים זכר בכבשים, תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות, ומיהו מחוסר אבר לא משום הקריבהו נא לפחתך, וכל מום מגונה: **והוא שקדם הקדישה את מומה.** שחלה עליהן קדושת מזבח קודם, אבל קדם מומן להקדשן לא היו קדשי מזבח מימיהן ואין המזבח מקדשן (לקמן פה:):

ליקוטים

מתני'. שחטו על מנת להניח את דמו כו' ר"י פוסל וחכמים מכשירין. פי' ת"ק סבר דוקא לזרוק דמו ולהקטיר אימוריו למחר או לזרוק דמו ולהקטיר אימוריו בחוץ הוא דהויא מחשבה הפוסלת, כדנפ"ל (לעיל כח:) מהאכל יאכל אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח, אבל מחשבת הינוח למחר או מחשבת הוצאת חוץ לא הויא מחשבה לפסול, ואע"פ שחישב על דבר שאם עשה מעשה נפסל הקרבן בכך, המעשה פוסלת הקרבן אם עשה, אבל אם חישב ולא עשה אינה פוסלת המחשבה, ומש"ה תני בכל הפסיליות הללו שאין המחשבה שלהן פוסלת כי אם מחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו או מחשבת שלא לשמו גבי פסח וחטאת, ומחשבת ערלים וטמאים אע"ג דפסלה גבי פסח כדתנן בפסחים (סא ע"א) שחטו לערלים ולטמאים פסול, משום דבעי' שיהא הפסח נשחט לשם אוכליו כדנפ"ל מאיש לפי אכלו תכוסו, אבל בשאר זבחים אינה פוסלת ומשום הכי תני גבי פסח לשבר עצמות הפסח ולוכל ממנו נא, דדוקא מחשבה זו לא פסלא גבי פסח אבל מחשבת ערלים וטמאים פוסלת בו. ור' יהודה פוסל במחשבת הינוח ומחשבת הוצאת חוץ (פסקי רי"ד):

מכאן שייך לעמ' הבא

ובשר זבח תודת שלמיו כו'. יש כאן רבויין הרבה לרבות חטאת ואשם ואיל נזיר וחגיגת י"ד שיהיו נאכלין ליום ולילה. לשון רש"י [ויקרא ז, טו]. ואין זה נכון, שחגיגת י"ד נאכלת לב' ימים ולילה אחד כשאר שלמים. וכן שנינו במסכת פסחים [עא ע"ב] אשר תזבח בערב ביום הראשון בחגיגת י"ד הכתוב מדבר שנאכלת לב' ימים ולילה אחד, שכשהוא אומר ביום הראשון עד בקר הרי בקר שני אמור. ורש"י עצמו כתב זה בסדר ראה אנכי [דברים טז, ד] אבל בכאן סבר הרב כדברי בן תימא דאמר [פסחים ע ע"א] חגיגת י"ד שהיא באה עם הפסח הרי היא כפסח ונאכלת ליום ולילה ואינה נאכלת אלא צלי עד חצות ואינה נאכלת אלא בלילה. אבל לדברי בן תימא אינה באה מריבויין הללו אלא שהיא כפסח לכל דבר ואינה באה אלא מן הצאן וזכר ובן שנה מדכתיב ולא ילין לבקר זבח חג הפסח וגו' כדאיתא התם. אבל כתב הרב זה מברייתא השנויה בת"כ דקתני ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו יאכל הרי זה בא ללמד על הנאכלין ליום אחד שיהיו נאכלין ליום אחד, אין לי אלא תודה ומניין לרבות את הלחם ת"ל קרבנו, ומניין לרבות את הולדות ואת התמורות ת"ל ובשר, ומניין לרבות חטאות ואשמות ת"ל זבח, ומנין לרבות שלמי נזיר ושלמים הבאים מחמת הפסח ת"ל שלמיו, זו היא הברייתא הזו, ופירש הרב בשלמים הבאים מחמת הפסח שהיא חגיגת י"ד שהיא באה עם הפסח. וכן מצאתי במסכת פסחים בפ' מי שהיה [דף צו ע"ב] שפי' לשם ב' לשונות בשלמים הבאים מחמת הפסח וכתב ל"א חגיגת ארבעה עשר וזו שמעתי. וסמך הרב בכאן על שמועתו, ואין הדבר כן, אלא שלמים הבאים מחמת הפסח היינו מותר

מסורת הש"ס

א) לקמן קד: מעילה ט., ב) תוספ' פ"ג ה"ה, ג) לקמן פד., ד) לקמן פה: ע"ש, ה) [לעיל כז.], ו) לקמן מו., ז) קידושין כד לקמן קטז. מנחות ו כה. חולין כג. תמורה יד., ח) מלאכי א ח, ט) לקמן פד., י) שייך למשנה לעיל ע"א, כ) [עי' תו' לקמן עז: ד"ה הכא]:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וליטעמיך וכו' משנה שלישית לאו דוקא:

גליון הש"ס

[תוס' ד"ה אלא וכו' לא דוקא דוקין שבעין וכו'. עי' בפירש"י מנחות דף עט ע"א ד"ה בדוקין שבעין וכו']:

לעזי רש"י

טייל"א. תבלול (כתם בעין המכהה את הראייה)

שינויי נוסחאות

א] בה לינה כצ"ל (*ש"מ, וכ"ה בתוס'): ב] נ"ל עליהם (כ"י ב, ג): ג] בכתה"י נוסף פטור: ד] בכתה"י וש"מ אמר רבא: ה] בכתה"י הקדישן את מומן (וכ"ה ברש"י). והתיבות שאח"ז במוסגר ליתא בכתה"י, וכן ליתא לקמן דף פה ע"ב, וגם הש"מ מחקן: ו] בד"ו בעולה נקבה וכן להלן בעולה, עולה: ז] בד"ו רפ"ט להוציאו (וכ"ה בב"ש). וכ"ה גי' תוס' לעיל דף לו ע"א סד"ה שיאכלוהו עיי"ש ועי' דק"ס: ח] בכי"ל ליתן את הניתנים למטה למעלה ואת הניתנים למעלה למטה. וכ"ה במשניות: ט] המפגל אבל פרים עצמן כיון דלא וכו' כצ"ל (ש"מ): י] נתקנו לידי קיבול פסולין (ש"מ, כי"פ): יא] דיבור זה שייך אחר דיבור שאח"ז: יב] בכי"פ בעינן ובברייתא: יג] הא דקתני דפסלה בלינה כצ"ל (צ"ק ודברי נחמיה). ובכתה"י וד"ו רפ"ט וש"ח הגירסא קתני (במקום דקתני) ולפ"ז א"צ להגיה. נ"ל: יד] ס"א דייק מינה (גליון): טו] ביה (שמכ"י): טז] הא תו (כי"י): יז] כאן הס"ד ותיבת [וה"פ] נמחק (בה"ז, ד"ו): יח] להקטיר מאימוריו חוץ כצ"ל (ש"מ, כתה"י): יט] נ"ל לא (צ"ק): כ] על אכילתן כצ"ל (*ב"ש): כא] מאלו חוץ לזמנן (כי"י): כב] הא תנא תרתי לאשמועינן דידך אלא וכו' כצ"ל (שמכ"י וד"ו רפ"ט וש"ח. ועי' צ"ק): כג] בכתה"י אפקינהו: כד] יעב"ץ מוחק תיבת ויצאת. אבל בטה"ק מפרש לה עיי"ש, ועי' תוס' לקמן דף סח ריש ע"ב: כה] בבכורות לא נמצא מפורש זה. וכס' זבחי אפרים הגיה דצ"ל כדמוכח, וקאי אדלעיל, עש"ב: כו] בבכורות, אבל דוקין שבעין כו', כצ"ל (שמכ"י, וכ"ה בכי"פ). ובכי"י נמצא כ"ז בגליון הכ"י: כז] נ"ל ומיניה (בה"ז): כח] נ"ל והואיל (כי"ב, ג): כט] תנינן (כי"פ): ל] מבשרן (כתה"י): לא] מאימורי (כתה"י וד"ו): לב] נ"ל ודדייקינן (שמכ"י, וכ"ה בכי"פ): לג] נ"ל דידהו (שמכ"י): לד] ועל כרחיך (כי"י): לה] מועיל נמי (ש"מ): לו] נ"ל מהאי דיוקא (ש"מ): לז] גירסת חק נתן דלעולם חייבין אשליל ושיליא משום נותר וטמא והאי דערביה משום פיגול. ועיי"ש בח"נ: לח] גפה נקטעה רגלה נחטטה עינה (ב"ש), ועי' תוס' לקמן סח ריש ע"ב:

שיטה מקובצת

מגו דפסלה בה לינה פסלה בה מחשבה. פי' אם חישב לינה באימורין פסל נמי הבשר, [אבל אם חישב בבשר עצמו לא פסלן] (עצמה) דמחשבה בדבר שדרכו לאכול בעינן (וחישבת) [ומחשבה] באכילת פרים ובשריפתן לאו כלום היא, אלא ש"מ דלענין לינת אימורין קאמר דמפגלין הבשר (מהר"פ): **צמר שבראשי כבשים.** איצטריך לאשמועינן דלא מהני בה מחשבה ואע"ג דעור הראש קרב עם הראש שאינו בכלל הפשטה אפ"ה לא מהני בה מחשבה משום דלא קריבא ביה בלמר אכילת מזבח לפי שהוא בטל אגב הראש (מהר"פ): **תוד"ה וש"מ כו' תימה דלישני כדמשני לקמן כו' ועוד י"ל כו'.** ועוד י"ל דלקמן ר"ל דלינה פסלה בבשר ומחשבה לא פסלה כשחשב בבשר עצמו, אבל כשחשב באימורים דין הוא שיועיל לפגל הבשר כיון דשייכא לינה בבשר (מתוס' הר"פ ז"ל): **ד"ה הא שליל וכו' וי"ל דלעולם אין חייבין אשליל ושליא משום נותר וטמא. והאי דשיירינהו משום (דשייך) פיגול** דשייך בהו פיגול משום זבח, וטעמא משום דבנותר איכא מיעוטא הזבח כדפי' לעיל ופיגול וטמא ילפי' מנותר, אבל חישב בזבח בהא לא ילפינן מנותר למעוטי מכרת לאכילת שליל ושליא, ופשיטא דבלאו מיעוטא יש לחלק בין נותר לפיגול מידי דהוי אפרים דאמר לעיל פיגל באימורים כו' (מהר"פ):